

humožo; ta Boža luboscź, až Bog jich troschtujo, a wo-
šebnie ta Boža mudrosć, až Bog schyčno deče huzhnijo,
tať, až te wěreze šami gronišch mogu, ako tam Jozep k
šwojim bratscham: „Wy še myšlafchcjo jo slě semnu hu-
zhnišch; Bog pať še myšlafcho jo deče huzhnišch, až won
zhñafcho, ako nět šjawne jo, k šdžaržanu wele ludu.“

Ta šchiza tych šchesczijanow ma teke ten hužytk, až woni
pšes tu šamu we jich šchesczijanštwu rostu a pšhiberaju.

Woni rostu we tom Božem husnafchu, dokulaž woni
tu Božu moz, luboscź a mudrosć šami nad šobu nafgoniju.
Pšes tu šchizu hobšlabnio ten starý zloweť; pšeto do-
kulaž woni zuju a nafgoniju, až ten grěch bol naporajo,
ga horduju woni wot togo grěcha wězej a wězej wotza-
šhone a k tomu sporane, až nad šwojeju hufschobu pilne
wachuju, a ned tym přednym we nich gorějštapajuzym
šlym požedaňam še stawjaju a je šadufchju, aby to pože-
daňe nepodjelo, a ten grěch neporoziko. Pšeto chtož na
šchěle šcherpi, ten pšestaňo grěschyšč, aby won nadalej
niž zloweznym požedaňam, ale tej Božej woli ten šbytny
zaš we šchěle še žywiť (1. Petr. 4, 1. 2). Pšes tu
šchizu horduju ten nowy zloweť mozowany. Ten nowy
zloweť jo to dobre, kenz ten šwěty Duch we tych šches-
czijanach hugbať jo, ako ta wěra do Šesufa, ta luboscź
k Bogu a k tomu bliščemu, ta nažěja, to dowěrene k Bogu,
ta goruzoscź we modleňu. We wfchyčnom tom šamem
horduju te šchesczijany pšes tu šchizu mozowane. Rež-
rownož teke jich wenłowny zloweť še škašjo, ga še glich
ten nufschłowny wotedňa ku dnu wotnowijo (2. Cor. 4, 16).
Pšes tu šchizu horduju te šchesczijany Šesufu rowne.